

et blot og bart Forretningsforhold, men at der netop i det Forhold burde være indbefattet det etiske Moment, hvorved dette kunde adskille sig væsentligt fra en Kontrakt mellem hinanden ligegyldige Personer. Det, det gjaldt om, var, trods gennemført Særeje og Særraadighed, at gøre Ægtefællerne gensidigt interesserede i hinandens økonomiske Ve og Vel.

Det er dette, der opnaas dels ved Paragraf 1 og i Særdeleshed ved Paragraf 4.

Saaledes som Samfundet nu er ordnet, gælder det i nær sagt alle Livsstillinger — selv de ringest lønnede — at Arbejdslønnen — eller den personlige Kapitaliseringsværdi er stigende. Det vilde derfor være Uret mod den af Ægtefællerne, der paa Grund af sit Ægteskabs Indgaaelse eller ved Ægteskabet medførte Forhold — opgav en Stilling, at ansætte dennes personlige Kapitaliseringsværdi til en én Gang for alle fastsat, ubevægelig Sum, — den Sum, som Stillingen i det Øjeblik, den helt eller delvis opgives, giver af sig. Og det er netop dette, der raades Bod paa med den Bestemmelse, at Erstatningsgodtgørelsen, naar den ene Ægtefælle opgiver sin tidligere Stilling, saa længe Ægteskabet bestaar skal udgøre *den samme Kvotient* i Forhold til den erstatningspligtiges personlige Kapitaliseringsværdi, som den udgjorde ved Ægteskabets Indgaaelse. —

Af dette følger, at Summerne kunne blive større eller mindre paa hver Side, eftersom f. Eks. en Forretning, en Lægepraksis, et Jordbrug etc., etc. giver stirre eller mindre Udbytte. Men denne Ordning vil bevirke, at Hustruen — der jo som Regel er den, der ved Ægteskabets Indgaaelse opgiver sin tidligere Stilling — bliver direkte interesseret i sin Mands Gerning — samtidig med, at Manden tillige bliver direkte interesseret i ikke at misbruge sin Hustrus Arbejdsevne, — hvad der hos Befolkningens lavere Klasser er ret almindeligt — idet han jo skal svare hende den samme Kvotient af sin Indkomst, hvad enten hun er arbejdsdygtig eller ej.

Under den her foreslaaede Ordning behøver man næppe at frygte for, at det Forhold vil indtræffe, som Højesteretsadvokat Elise Sem paa det 2. nord. Kvindesagsmøde rettelig paapegede, nemlig

at hvis Hustruen skulde faa en vis Løn for sit Arbejde, hun saa maa-ske kom til at oppebære mindre end hendes egen Tjenestepige (se Paragraf 5).

— — —
De her fremsatte Betragtninger om Formuesforholdet mellem Ægtefæller kunde selvfølgelig udformes langt nøjere i alle Enkelthe-

der. Men jeg tænker, at det, jeg her har fremhævet, vil være tilstrækkeligt Grundlag for en udførligere Diskussion. Og hvis de Synspunkter og Tanker, jeg her har fremsat, paa en eller anden Maade maatte bidrage til dette vanskelige Problems heldige Løsning, saa var min Hensigt naaet.

Björg Blöndal.

Nye Baner.

Marie Kathrine Hoffmann.

Det falder til vor Glæde efterhaanden i vor Lod at bringe Billedet saa fra et, saa fra et andet Arbejdsfelt, som Kvinden er draget ind paa. — Vi har her i »Kvinden og Samfundet« bragt et lille Indblik i en Kvindes Uhrmagerværksted, Hestefold, Snedkerværksted, Glarmesterværksted o. s. v., o. s. v.: men vi synes næsten, at vi aldrig nogen Sinde har bragt et paa en Gang saa morsomt og paa sin Vis stemningsfuldt Billede som ovenstaaende, der gengiver Danmarks første Karetmagersvend *Marie Kathrine Hoffman, Kerteminde*.

Vi skal af gode Grunde afholde os fra at give Forklaring til de forskellige mystiske Apparater, som omringer Midtfiguren, og som en Karetmagersvend skal have i Haanden under Arbejdet. Vi skal indskrænke os til at oplyse, at den unge Pige paa Billedet er Datter af Karetmager Hoffmann, i Kerteminde. Hun har staaet 3 Aar i Lære i Hjemmet og 1 Aar hos en Karetmager paa Falster. Hun begyndte, da hun var 17 Aar, og er i Aar 21-aarig Svend med *Ug* og Sølvmedaille for sin Svendepreve, der bestod af det Hjul, som præ-